

душата ми“; философията му е тая въ „Подиръ сѣнкитѣ на облацитѣ“: „Отъ тъмнина идемъ и срѣдъ нощъ вървимъ ние, човѣцитѣ“ (сравни съ „Пѣсенъта на човѣка“). Излишни, неумѣстни сж нѣкои негови сжждения напр. за школитѣ въ медицината, когато узнава за страшния край на Мила и чува отъ лѣкаря думата „аутопсия“. Инакъ, безъ тази разсѣдъчностъ, той искрено изживява трагичната вестъ — смазанъ е отъ нея, и ако трѣбва да се говори за драматизъмъ, той е именно тукъ — въ неговата и на Чудомира съкрушеностъ.

Трагичното настроение лѣга като безизходна мжка въ последната картина. Усилватъ го сжжденията на Амели за суровостъта на нашия животъ.

Въ сжщностъ Амели изразява авторови схващания; служи си съ неговия литературенъ стилъ; не е живо лице, а олицетворение на благородство и човѣчностъ.

Последниятъ моментъ — „срещата“ на Христофорова съ Мила — е проникнатъ съ мраченъ лиризъмъ като тоя въ най-безнадежднитѣ пѣсни на Яворова. Но и тука се е вмъкнало досадно реторично игрословие: „Какъ те наказахъ азъ и какъ ме наказа ти? Какъ се наказахме единъ другъ — съ любовъта си.... Какъ се самонаказахме съ любовъта си....“

Въ политѣ на Витоша е сжщинска лирична драма: дори въ най-остритѣ „схватки“, каквито сж тия между Мила и братъ ѝ, лирическото начало въ монологитѣ ѝ господствува; освенъ това, цѣлото трето действие е лирика и философия; лирични сж и нѣкои отъ монологитѣ на Христофорова въ IV действие, мрачна елегия е последната сцена. И при все това,